

Krieltje en Kluitje gaan zwemmen

19-07-2026

Het was warm. Niet een beetje warm, maar zo warm dat de tegels op het tuinpad bijna leken te zuchten. De bloemen hingen een beetje met hun kopjes omlaag en zelfs de hommels zoemden vandaag langzamer dan anders. Krieltje zat op een stoeltje onder de parasol bij de sloot. Ze had een grote rieten hoed op met bloemen erop. Naast haar zat Kluitje met een pet op. Allebei hadden ze een zonnebril op hun neus. Tussen hen in stond een klein tafeltje met limonade. Maar koel was de limonade niet meer. Kerrie lag languit in het gras met zijn tong uit zijn bek. Kipje stond met haar vleugels een stukje van haar lijf af. Francis lag onder de tafel, zo plat mogelijk en Camilia bovenop een omgekeerde emmer. Noa lag in de schaduw op haar stoel en deed alsof warmte haar niets deed. Maar zelfs Noa knipperde vandaag langzaam. Gelukkig had Krieltje al een plan gemaakt. In de sloot hing haar accu-waterdompelpompje. Dat had ze voor haar verjaardag gekregen van Kluitje en alle dieren, voor als de handpomp het niet deed of als het te warm was om de hele tijd te

pompen. Om de dompelpomp zat een mandje. En om dat mandje zat een panty. Kluitje had er eerst nogal vreemd naar gekeken. “Een panty?” had hij gevraagd. “Ja,” had Krieltje gezegd. “Dan komt er geen vuil in de pomp. Maar vooral geen waterbeestjes.” Alle dieren hadden toen heel ernstig geknikt. Krieltje moest er niet aan denken dat er per ongeluk een klein beestje pijn zou krijgen. De slang lag uitgerold vanaf de sloot naar de tuin. Aan het einde zat een sproeikop die rond kon draaien. Zo eentje die tssj-tssj-tssj deed en dan ineens de andere kant op schoot. “Mag hij aan?” vroeg Kluitje. Krieltje keek naar de planten en de dieren. “Hij móét aan,” zei ze. Ze drukte op de knop. Eerst bromde het pompje zacht. Toen bibberde de slang. En toen begon de sproeier te draaien. TSSJ-tssj-tssj-tssj. Een waaier van water vloog over de tuin. Kerrie sprong overeind. Kipje zette een stap achteruit. De muizen juichten en de slakken zagen er zeer tevreden uit. Krieltje had ook een mini ondiep badje neergezet voor de kleine beestjes. Daarin lagen een platte steen, een

Krieltje en Kluitje gaan zwemmen

19-07-2026

stukje kurk en een paar takjes, zodat iedereen veilig kon zitten, klimmen of dobberen. “Geen diepe stukken voor kleine pootjes,” zei Krieltje. “En geen wilde sprongen,” zei Kluitje. Kerrie keek net alsof hij die regel niet had verstaan. Voor hem en Kipje stond er een opblaasbadje klaar. Niet groot, maar groot genoeg voor natte poten, natte veren en een heleboel gespetter. Kerrie stapte erin met één poot. Toen met twee. Toen met vier. SPLETSJ. Kluitje kreeg een plens op zijn been. “Dank je,” zei hij droog. Kerrie kwispelde alsof hij vond dat Kluitje dat best verdiend had. Kipje liep om het badje heen. Daarna zette ze voorzichtig één poot in het water. Ze trok hem er weer uit. Toen zette ze hem opnieuw erin. “Het is nat,” zei ze. “Dat klopt,” zei Krieltje. “Maar wel fijn nat,” zei Kipje. De poezen keken vanaf veilige afstand toe. Francis zat onder de tafel. Camilia zat op een omgekeerde emmer. Noa bleef op haar stoel. “Willen jullie ook?” vroeg Kluitje. Drie poezen keken tegelijk naar hem. Kluitje stak zijn handen op. “Ik vroeg het alleen maar.” Maar hoe gezellig het ook was, het bleef warm. Veel te warm. Zelfs onder de parasol. Krieltje en Kluitje keken elkaar aan en vervolgens keken ze naar de sloot. “Het opblaasbadje is te klein voor ons,” zei Krieltje. “Veel te klein,” zei Kluitje. “Gelukkig hebben we zwemkleding mee,” zei Krieltje. “Zoals altijd bij warm weer,” zei Kluitje. Even later stonden ze bij het trapje naar de sloot. Dat trapje hadden ze vorig jaar al gemaakt, met een stevige leuning erbij. Niet omdat ze toen al wisten dat ze vandaag zouden zwemmen, maar omdat Krieltje altijd

dacht: als iemand per ongeluk in het water komt, moet hij er ook weer veilig uit kunnen. Alleen de dieren die goed konden zwemmen mochten bij de sloot komen, de sloot was namelijk erg diep. Zelfs Krieltje en Kluitje konden er niet staan. De kleine dieren bleven bij hun mini-badje. De poezen bleven vanzelf ver weg van alles wat op zwemmen of spartelen leek. Krieltje hield de leuning vast en stapte voorzichtig het water in. “Ooooooh,” zei ze. “Koud?” vroeg Kluitje. “Heerlijk,” zei Krieltje. Kluitje stapte achter haar aan. “O ja,” zei hij. “Dit is beter dan die warme limonade.” Kerrie stond op de kant en keek alsof hij ook wilde. “Jij kunt goed zwemmen,” zei Krieltje. “spring er maar in Kerrie!” Hij sprong zonder aarzeling in de sloot! Tussen Kluitje en Krieltje in! SPLETSJ. “Kerrie!!” zei Krieltje lachend. Kerrie was dolblij en gaf Krieltje een lik in haar gezicht. “haha Kerrie!! Ik ben al nat hoor!” zei Krieltje met een grote glimlach op haar gezicht. Kerrie blafte en zwom rondjes in het water. Kluitje moest ook hard lachen om die twee. Ondertussen in het mini-badje... dreef een muis op een stukje kurk voorbij. “Ik ben kapitein!” riep hij. Een slak zat op de platte steen en keek alsof hij in een luxe vakantiepark was beland. Kipje poedelde met één poot in het opblaasbadje en besloot dat zij zich er gewoon in liet vallen. Het was tenslotte warm. Plons! Daar ging ze. Zo het water in. “Oh dat is lekker...” zei ze glimlachend en spreidde haar vleugels om achterover op het water te kunnen drijven. Dat ging natuurlijk niet. Kipjes zijn niet gemaakt om op hun rug te drijven. Maar het

Krieltje en Kluitje gaan zwemmen

19-07-2026

was het proberen waard. De veenmol had aan de rand een klein modderstrandje gemaakt en de ingang van zijn huis beschermd tegen wateroverlast. De sproeier draaide ondertussen rustig door. TSSJ-tssj-tssj-tssj. De bloemen kwamen weer overeind. De bladeren glommen. De tuin rook naar water, aarde en zomer. Krieltje en Kluitje zwommen lekker in de sloot tot ze moe waren. Ze zwommen naar de leuning van het trappetje en hielden elk een leuning vast. Zo konden ze even hangen. “Dit was een goed cadeau,” zei Krieltje. “De pomp?” vroeg Kluitje. “De pomp,” zei Krieltje. “Maar ook dit.” Ze wees naar Kerrie die ondertussen alweer in het kleine opblaasbadje lag samen met Kipje, de muizen op hun kurk, de slakken op hun steen en katten die nog steeds droog en tevreden in de schaduw lagen. Kluitje glimlachte. “Ja,” zei hij. “Dit ook.” Op dat moment tuimelde de sproeier om en draaide precies hun kant op. TSSSSSJ. Een frisse straal waaide over de kant, over het gras, over Kerrie en nét langs Noa’s stoel. Francis en Camilia lagen gelukkig veilig. Noa deed één oog open en keek naar de sproeier. Daarna schoof ze haar staart iets verder onder haar lijf en sloot haar oog weer. Kluitje wilde de sproeier weer op zijn pootjes zetten, maar de Veenmol was hier niet mee eens. “Niet doen!” zei de Veenmol, “Mijn huis is al een zwembad geworden!” Veenmol had de sproeier omgekiept door een gang te graven aan één kant van de sproeier. “Aha, jij bent de dader.” Zei Kluitje. Maar Kluitje zag al dat de aarde rondom de sproeier door en door nat was. Dat was niet goed voor Veenmols huisje

onder de grond. “Mag de pomp uit, Krieltje?” zei Kluitje, “Het huisje van de veenmol staat nu onder water.” “Oh nee!” zei Krieltje en ze rende naar de pomp om hem uit te zetten. “Sorry Veenmol” zei Krieltje, “kunnen we je helpen?” De veenmol moest lachen. “Nee hoor,” zei de Veenmol “het is zo droog onder mijn woning dat het water wel weer verder zakt. Als er maar geen water meer bij komt.” Krieltje zuchtte van opluchting. “Nou!” zei Kluitje. “Dan komt het toch nog goed, dat is fijn.” Allebei gingen ze even op hun stoel zitten om op te drogen. “Ik ben al droog” zei Krieltje. “Ik nog niet” zei Kluitje lachend, “Ik liep door de sproeier heen”. Allebei moesten ze hard lachen. Op dat moment sprong Kerrie uit het badje. Kipje werd bijna gelanceerd omdat ze net even op het randje wilde zitten om haar veren te drogen. “Heeee!” zei Kipje. “Kijk uit! Ik val er bijna af!” Kerrie hoorde het niet en rende naar Krieltje. Daar aangekomen schudde Kerrie zich helemaal uit. Want ja, honden doen dat nu eenmaal als ze nat zijn. “Ahhhhh!!” zei Krieltje, “Nat!”. Kluitje moest lachen. “Goed zo Kerrie! Nu zijn we allemaal nat. Op de poezen na dan.” Ze lieten zich weer achterover in hun stoelen vallen. Wat een heerlijke dag vol waterpret. Iedereen zat rozig en tevreden bij te komen en op te drogen. En daar bleven ze nog even zitten. Gewoon, omdat opdrogen soms ook een avontuur is.